

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13623/2022
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Терзић адвокат из ..., против тужене ББ чији је пуномоћник Душко Вучковић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 358/2021 од 23.05.2022. године, на седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 358/2021 од 23.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 617/2020 од 26.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, као власнице предузетничке радње ПТР „Марко АС“ из Лознице, да се обавезе тужена да јој на име дуга исплати 230 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом од 01.06.2014. године до исплате, 3.200,00 динара са законском затезном каматом од 10.05.2016. године до исплате и 3.150,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове парничног поступка од 46.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 358/2021 од 23.05.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је на досуђене износе камата досуђена од подношења тужбе, 11.05.2017. године до исплате, док је за период до подношења тужбе захтев за камату одбијен (став други изреке). О трошковима поступка је одлучено тако што је преиначено решење о трошковима и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка (став други изреке) и тужена обавезана да накнади тужилји трошкове поступка, и то првостепеног од 85.760,00 динара (став трећи изреке, којим је преиначено решење из става трећег првостепене пресуде) и жалбеног од 15.130,00 динара (став четврти изреке), оба са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку (у даљем тексту: ЗПП) је прописано да против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде; да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака; да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела на прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403); да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона (410. став 2. тачка 5), као и у споровима мале вредности (члан 479. став 6), при чему се спором мале вредности сматра спор у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 468. став 1).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме је поступак покренут тужбом од 11.05.2017. године, када је динарска противвредност вредност евра износила 123,1856, ради исплате износа од 42.073,82 динара укупно (збир досуђених износа) који не прелази динарску противвредност 3.000 евра, значи да се ради о спору мале вредности, то је ревизија тужене недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог ванредног правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом ЗПП прописано да ревизија није дозвољена, као што је то случај када се ревизијом побија одлука у споровима мале вредности.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**